

In zopet je vzkipeł, se dvignil do neba
in vzrastel, v svet bogastvo vse izlil srca —

Tu krik — v obupni žalosti je strepetal,
še en akord — in pevec pesem je končal.

Brez strun je harpa, spev je večno onemel.
Ob pesmi pevec je nadzemski skrvavel.

Vojeslav Molè.

Sveta Ana.

V vasi Tunjicah na gori In če kdo prišel v vasico
cerkev romarska stoji, je brez ljubice svoje,
sveta Ana v cerkvi s trona že od cerkve on z ženico
milosti ljudem deli. srečen proti domu gre . . .

Tam pri njej žene neplodne Sveti Ani v Tunjicah
blagoslov z nebes dobe, se pomolim iz srca,
tam device si ugodne, da pri lepih punicah
krotke najdejo može. srečo tudi meni da.

Petruška.

Tebi.

Bil je zapada razgoreli čas,
umirali ihteč so v snu zvonovi,
ko tiho je z molčečimi mrakovi
približal se zamišljen tvoj obraz . . .

Poznal sem te, ti v sanje zatopljena,
iz hrepenenja davnih, davnih dni,
poznal sem po sijaju te oči,
ti iz mojih koprnečih sanj rojena . . .

Z rokami belimi si me objela,
da prišel v dušo praznični je čas.
Zdaj greva v dalj — pred nama' cesta bela,
nad nama zarje je škrlatni pas . . .

Vojeslav Molè.